

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Tiefenthaler József dr.: A XXXIV. Eucharisztikus világkongresszus márgórája. — Zala Gyuláné: Az Eucharisztikus nagygyűlésre. — Juhász Béla: Az Eucharisztikának, a szeretet kötelékének gyökere. — Központi: Imaszándékunk. — Miklósi László: Mindennapi kenyerünket! — Oltáregyleti élet.

Változás a veszprémi Oltáregyesületi napban!

Mivel a Szentjobb nem júniusban, hanem csak szeptemberben (24-én!) megy Veszprémbe, akkor rendezzük meg mi is az ottani oltáregyesületi napot Boldog Gizella királyné tiszteletére! Részletes program a július—augusztusi számban lesz.

Bevezették egy magyar vizitációs apáca boldoggáavatási perét. A magyar katolikus életnek jelentős eseménye, hogy *Shvoy Lajos* székesfehérvári megyéspüspök, akinek egyházmegyéjében az érdi vizitációs zárda fekszik, röviddel karácsony előtt saját elnöklete alatt kinevezte azt a szentszéki bíróságot, amelynek meg kell indítania Bogner Mária Margit magyar vizitációs nővér boldoggáavatási perét és a tanukihallgatását meg kell kezdeni.

Bogner Mária Margit 1905-ben született és 1927-ben lépett a tiroli thurnfeldi vizitációs zárdába, majd az első nővérek között volt, akik Érdén az első magyar vizitációs zárda alapját megvetették. Élete megragadóan egyszerű és bájos, és főleg egészen egyedülálló bensőséges gyermeki szeretete révén az Oltáriszentség iránt tűnt ki. Ezért is indult meg boldoggáavatási pere az Eucharisztikus Szentévben. Mária Margit nővér 1933-ban, tehát

27 éves korában halt meg szent halállal s máris az imameghallgatások egész sorozatáról beszélnek. P. Csávossy Elemér S. J. «Egy sír a Duna felett» címmel életrajzát is megírta, amely nagy példányszámban fogyott el. A terv végigvitelére az adománygyűjtést is megindították, melyeket *Krywald Ottó* pápai prelátushoz és hálaadásra valóhoz irányítanak.

P. Németh Ferenc jezsuita atya «Jöjjetek, áldozunk» címen magyarra fordította Thurston angol páternek Mária *Loyola* nyomán írt *elmélkedései imádságait*, amelyek a szentáldozáshoz való készülétekre és hálaadásra valók. Különös értéke a könyvecskének, hogy dogmatikus, komoly tartalma rendkívül alkalmas arra, hogy a szentáldozáshoz való imák megszokottságából eredő szórakozottságot megszüntesse és a mindig többet és újat mondó gondolataival a lelket az elmélyedés állapotába vezesse. Kiadta a *Szent István Társulat*.

A XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus margójára.

A XXIII. és XXIV. Eucharisztikus Világkongresszuson Bécsben (1912), ill. Málta szigetén (1913) — mint az Örökimádás-templom akkori lelkésze — személyesen vehettem részt és pedig Bécsben egyúttal helyettesítve a boldog emlékű Kánter Károlyt, az Oltáregyesület országos elnökét és a magyar eucharisztikus élet egyik megalapozóját, Málta szigetén pedig a szentéletű prelátnak oldalán.

Az eucharisztikus kongresszusok X. Pius pápa óta lettek világmozgalmak, a katolikus eucharisztikus hitnek világdemonstrációi. X. Pius korszakos eucharisztikus körlevelei a gyakori áldozásról és a gyermekek korai áldozásáról olyan tartalmat és hitmelegséget kölcsönöztek az eucharisztikus kongresszusoknak, aminőt a régiek nem ismerhettek.

Nem lehet félreismerni a Gondviselés különös szándékát, amely az eucharisztikus kongresszusokban rejlik. Az ősegyház és a Szentatyák egyházának nagy vallásos világösszejövetelei az egyetemes zsinatok voltak, melyek elkeseredett harcot vívtak a kinyilatkoztatott igazságok érdekében, kijegeszítették a dogmákat, elítélték a tévtanításokat és megalkották a gyönyörű szép szimbolumokat, illetve hitvallásokat. De ezeken a zsinatokon csak hittudósok, főpapok és hatalmi tényezők vettek részt.

Az új idők vallásos világmozgalmai — az eucharisztikus kongresszusok demokratikus jellegűek, az egész egyház egyeteme, papság és világi hívek karöltve jelennek meg és nem vitatkoznak, nem definiálnak, hanem hisznek, imádkoznak, hódolnak és ünnepelnek az eucharisztikus Krisztusban.

Korunk szociális feszültsége és kenyérgondja a hitnek vonalán tökéletes szociális megoldást nyer, mert a testnél is ékebb lélek gazdag táplálékot nyer az eucharisztikus Krisztusban. És ezt a táplálékot

alig győzi eleget osztani az egyház és az éhező lelkek alig győznek belőle eleget venni és enni.

Az utolsó vacsora krisztusi parancsa: Vegyétek és egyétek, a szociális kérdés nagy századában talált teljes megértésre! Hihetetlen tömegek járulnak naponta a világon az Úr asztalához és Budapestnek lelki előkészületét a kongresszusra — mit a Szentatya is megdicsért — az Oltáriszentség tömeges és gyakori vétele képezte. Ezt már a kongresszus lelki gyümölcsének rovatába könyvelhetjük el.

A kongresszus olyan, mint egy tüneményes ünnep, mely elvonul, mint égen a tüzes nap és megmarad az élet hétköznapija, megmarad az élet szürkesége és sötétsége.

De a tabernákulumok örökmécsese tovább is ott vibrál, jelezve: itt az Úr!

A templomok kapui továbbra is nyitva maradnak és hívnak Krisztushoz. És a fáradt lélek megtalálhatja ott a felüdülést.

Nehéz idők járnak. A történelem kerekai dübörögve forognak és nincsen az a felvonó várhíd, mellyel el lehetne zárkozni a történelem követeléseitől.

A régiek, öregek hiába siratják a multat — az többé nem tér vissza. Messzebb vagyunk a tegnaptól, mint a Biedermayer századtól. Mit akar velünk a Gondviselés azzal, hogy nekünk adta az eucharisztikus kongresszust? Az, ki könnyezett jeruzsálemi bevonulásakor, mert a szent város nem ismerte fel az óráját, mi miatt Jeruzsálem népe ma is nyugtalanul bolyong a világban haza és otthon nélkül.

Vajjon a magyar nemzet felismeri-e az óra történelmi jelentőségét, mikor az Eucharisztikus Világkongresszusban a világ katolikusai a magyar fővárosban tesznek hitet Krisztus mellett? Egy kis nép nem igen kísérletezhetik, mert könnyen elnyelheti a történelem hatalmas hullámverése. A mi biztosságunk Krisztusban van. Problémáink Krisztus szellemében válnak világossá és oldódnak meg javunkra. Ettől nem szabad tágitanunk. Nekünk Krisztust kell akarni, akármiféle párt vagy irány ígéri bajaink megoldását.

Szerencse, hogy az eucharisztikus évünkbe beleragyog alapító királyunk, Szent István halálának 900 éves évfordulója is, mely szintén a Krisztushoz való hűségre serkent.

Miért maradt meg Szent István országa ezer éve? Mert talán a magyar nép a maga sok gyengeségével fenn tudta tartani? Vagy mert az alapító nagysága ezt követelte? Hány államot alapított Napoleon és híre-hamva sincsen egyiknek sem! Minő megváltozhatatlan és érintetlen határokat állapítottak meg Európa térképén a világháborút követő Páris környéki békék és szemünk láttára kedves nyugati szom-

szédünk és barátunk egy éjjel kiszenvedett, megszűnt létezni; határai beleolvadtak abba a birodalomba, amelynek a legkevésbé szánták.

És Szent István országa ma is áll. Ugyan megcsonkítva, mint máskor is a történelem folyamán, de áll és él telve ambícióval és bizodalommal, hogy régi határai ismét visszatérnek.

Mert Szent István nemcsak nagy egyéniség és bölcs király volt, hanem egyúttal szent is, aki nagy művének lefektetésénél és megépítésénél számított olyan viharokra is, melyeknek emberi erő nem, hanem csak isteni tud ellentállni és azért országát Krisztus lábához fektette, a koronát az Isten-anyának ajánlotta.

És Magyarország hű maradt a szentistváni gondolat ezen tényezőjéhez, mert *Magyarországon még sohase volt keresztény üldözés!*

Egészen idegen és nem magyar szellemnek kellene felülkerekedni, ha valaki ebben a szentistváni országban Krisztus hitét bántani merné valaki, mint ahogy a kommunizmus megkísérelte.

A magyar naturalizmus ébredése, melyre oly sokáig vártunk hiába és amelyet boldog örömmel üdvözlünk, csak keresztény szellemű lehet; ha nem az, akkor nem is magyar!

Ez a budapesti Eucharisztikus Világkongresszus maradandó tanulsága és üzenete a magyar lélekhez és ez Szent István király és országalapítónk intelme és szózata a nemzetéhez az eucharisztikus Krisztus magyar diadalának, az Eucharisztikus Világkongresszusnak tündéri fényénél.

Tiefenthaler József.

AZ EUCHARISZTIKUS NAGYGYŰLÉSRE.

Milliók dala száll az étheren át:

«Jertek itt imádni az égi csodát,

Magyarhon ünnepli a fehér Ostyát,

S ki küldte őt nekünk, a mennyei Atyát».

Magyar szívek lángja mindjobban lobog,

Jézusom, minden szív Teérted dobog.

Teéretted lángol egyre jobban lelkünk,

Szentségi jó Jézus maradj mindig velünk.

Idehoz ez ünnep nem egy világrészt,

Az ég minden táját, a földet, az egészt.

E napon velünk lesz minden hvő lélek,

Angyalok is velünk imádnak majd Téged.

Kérünk, Istenünk, segíts minket ebben:
Ne legyen hiba a nagy ünneplésben.
Méltó legyen Hozzád, oly hatalmas és nagy,
Ezen dolgozik most itt minden magyar agy.

Eucharisztia, isteni Fogalom!
Eszemmel felfogni, hogyan is tudom.
Itten rejt közöttünk a Tabernákulum,
Nagyon szeretlek érte, édes Jézusom.

Katolikusok hatalmas táborá,
Titeket szólít az Eucharisztia.
Jertek ünnepelni a szent hitvallásban,
Imádjuk a Fiút itt a szent Ostyában.

Imádjuk az Atyát, aki teremtett,
Vele együtt imádjuk a Szent Lelket,
A Szentháromságban az Isteni Egyet...
... Adjál, ó Istenünk, nekünk sok kegyelmet!

Hogy ez év áldásos legyen mireánk,
Fellendüljön a mi szép magyar hazánk.
Hazánkban minden testvérünknek szíve
Tisztuljon meg, legyen kegyelemmel telve.

Könyörgünk Tehozzád ez ország népe...
Könyörgünk Hozzád segítséget kérve,
Hiszen a mi erőnk erre olyan csekély...
... Te légy most közöttünk, Te Magas és Te Mély!

Nagyságod erőnkkel megmérhetetlen,
Jóságod irántunk oly véghetetlen,
Szeretetedre e nép oly érdemetlen,
— Tarts meg mégis minket mindig kegyelmedben.

Zala Gyuláné.

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni — és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisziának nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

Az Eucharisziának, a szeretet kötelékének gyökere.

A legszentebb Szűzanya testéből és testében formálta a Szentlélekisten Megváltónk testét, amely értünk a kereszten függött, amely a szentmisékben folytonos áldozat értünk és lelki eledelünk. Nézzünk bele Isten örök belső életébe, hogy a hittitok Forrását lelkünk nagyobb hasznára megértsük és értéke-sítsük. Értsük meg előbb, mi az a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működés.

Mikor a Szentek még itt éltek a földön, józan eszükkel meggyőződtek arról, hogy folyton tökéletesíteniük kell magukban a tevékeny önfeláldozó szeretetet Isten és embertársaik iránt, ha részesei akarnak lenni az örök boldogságnak. Eppen azért istenszerető akaratuk azzal foglalkoztatta értelmüket leginkább, állandóan odairányították értelmüket, hogy ne a földi élet javainak megszerzése legyen a legfőbb gondjuk, hanem leginkább az, hogyan tökéletesítsék tevékeny élő hitüket és így katolikus módon kiművelt értelmük a leghelyesebb vezérlője legyen szabadakarataknak az örök boldogság kiérdemlésében. Mi volt tehát gyökere itt a földön az üdvözültek örök boldogságának? Úgyebár, katolikus módon kiművelt józan eszük, mely a szeretet műveiben vezérlője volt szabad-akarataknak. A helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján a Szentlélekisten formai oka a mi megszentülésünknek is és Isten boldogító látása (a visio beatifica) útján formai oka az üdvözültek örök boldogságának is. Azért Szent Ágoston Isten boldogító látását teremtett bölcseségnek mondja, mert a mennyeországi világosságban tündöklő értelem akaratunkat a legfőbb Jó szeretetében végleg állandósítja és így utolsó gyökere az üdvözültek örök boldog-ságának. A szeretet eszerint az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által irányított értelmi tevékenység is, vezérlője akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében, a szeretet irányzatába terelt értelmi működésünkben gyökeredzik a szép iránt való szeretetünk, hiszen azon lényeket mond-juk szépeknek, melyeknek általunk megértett maguk nemében való tökéletességei tetszést, szeretetet váltanak ki önmaguk iránt lelkünkbelől. (Szent Tamás ezt így tanítja: «Pulchra sunt, quae visa placent».) Amilyen szerepe van katolikus módon nevelt értelmünknek helyes szeretetre való vezéreltetésünkben, hasonló szerepe van a Szentléleknek is az Atya- és Fiúisten örök kölcsönös és kifelé is való (ad extra) szeretetük vezérlésében, tehát irántunk való szeretetükben is.

Dr. Trikal József «Egység felé» című műve 145. oldalán olvasható: «A vilá-gnézetet nemcsak az értelmi szemlélődés irányítja, hanem talán még inkább akaratunk és érzelemvilágunk. Amilyen az akaratunk és erkölcsi életünk, olyan a világnézetünk is. A nemesérzésű lelkek, a tiszta szívek rendszerint eszményies gondolkodók; a sötét és szennyes érzések ellenben anyagiás gondolkodás felé terelnek». Van tehát olyan értelmi működésünk is, amely akaratunk által irányí-tottan, az akaratunkválasztotta Isten- és emberszeretetirányzatában, vagy ellen-kezőleg a bűnös önszeretet irányzatában vezérlője akaratunk tevékenységünknek szellemi tehetségeinken alapuló önkifejtésünk: önténylegesülésünk végett. Az ilyen akaratvezérlő bölcsesség, úgyebár, választott irányzatú szeretetbeli eszmeformása önténylegesülésünknek az üdvözültekhez, vagy az elkárhozottok-hoz hasonlóan. Az üdvözítő bölcseségnek az evidenciára törekvő értelem ugyan a kapuja, de a bölcs akarat a kapus, mert ezen bölcsesség elfogadása az evidencián:

az igazság belső tárgyi nyilvánvalóságán kívül még akaratunk bölcs hozzájárulásától is függ, hiszen értelmi működésünknek a helyes szeretet irányzatába való terelése szabadakaratunk műve. Ezek után érthetőbb, hogy az Atya- és a Fiúisten saját személyi bölcseségük fényében választják egymást kölcsönös szeretetük tárgyául, mert az akarat nem előzi meg a vezérlő értelmi működést, de Szentlelkük által: akaratuk által szentesített Bölcseségük fényében a mások iránt való szeretet irányzatában vannak örökké állandósítva. A Szentlélek tehát az Atya- és a Fiúakarta irányzatban szeretetvezérlő Bölcseségtulajdonos, az örök szeretet kiapadhatatlan Eszmeforrása. Ezen akaratú hozzájárulástól, mint bölcsen akart tényről, nyer a Szentlélek ilyképp való származtatása és a Szentlélek akaratuk szentesítette világosságában egymás iránt való kölcsönös s kifelé való szeretetük erkölcsi értékét. A Szentlélek, akit az egymást szerető Atya és Fiú örökké származtat, az isteni szeretet irányzatába terelt értelmi működésnek a cselekvő alanya s mégis szenvedő szeretetbeli önténylegesülése Istennek, spiratio passiva a Szentlélek, mert az Atya és a Fiú akarata tereli örökké a Szentlélek sajátos értelmi működését az isteni szeretet irányzatába. Az Atya és a Fiú közös egy értelmi működésüket az isteni szeretet irányzatába terelik a Szentlélekben, hogy az isteni szeretet műveiben örök Vezérlőjük legyen, kiapadhatatlan Eszmeforrása irántunk is való örök szeretetünknek. Megalapozom az itt mondottakat.

A Szentháromság első személye, az Atyaisten önmagát teljesen kimerítő, folytonos szünet nélküli önmegismerésével (reflectendo ad se ipsum) szüli örökké az örök Igét, „az isteni értelem mértékét”, a Fiúistent, aki Szent Ambrus szerint az Atya lényének személyes képe, akiben tökéletesen visszatükröződik az Atya, „mert ő az örökkévaló világosság fényessége és az Isten dicsőségének homály nélküli tüköre és az ő jóságának ábrázolata”. Bölcs. 7. 26. Aquinói Szent Tamás szerint pedig az értelmi cselekvések természetéhez tartozik, hogy a gondolt dolgokhoz hasonlóak; hát még az önmagát egy értelmi szemléléssel — emberileg szólva — egy mindent átértően felfogó gondolatban megismerő Atyaisten nemde a leghívebb élő Képmását, Másodénjét szüli örökké önismeretével? „Aki engem lát, látja az Atyát is.” János 14, 9. A Fiú valóságos isteni személy, az Atya Másodénjévé szült ugyanazon egy isteni állag. Szült — mondom —, mert gondolataink lelkünk szülőttei és hasonlóan a Fiúisten is azt mondja önmagáról a 2. zsoltár 7. versében: „Az Úr mondá nekem: Fiam vagy te, én ma (vagyis: örökké) szültelek téged”.

Az Atya önmegismerésének (önmagára való reflexiójának) tárgya egész szellemi élete: végtelen bölcsessége által vezérelt választó, elhatározó és végrehajtó akaratú tevékenysége s mivel az akarat csak a szeretetben teljesen tényleges, est in actu, a Fiúistent szerető személye a legközvetlenebb tárgya az Atya ezen önmegismerésének (reflexiójának), mint Egyházunk is tanítja, miszerint „az Atya örökké szereti a Fiút és (az Atya reflexiójának örök származékaként „amit az Atya tesz, azt cselekszi örökké a Fiú is” Ján. 5, 19.) a Fiú örökké szereti az Atyát”. Ezen kölcsönös szeretetükkel „lehelik”, származtatják „az isteni akarat mértékét”, a Szentlélekistent. Az Atya és a Fiú közös egy isteni akaratukkal „mint egy elv egyetlen egy leheléssel” származtatják örökké a Szentlélekistent. Hogyan? Az Atya és a Fiú közös egy isteni értelmi működésüket a Szentlélekben az isteni szeretet irányzatába terelik akaratukkal, hogy a Szentlélek ezen sajátos értelmi működése legyen Vezérlőjük az isteni szeretet műveiben. Az értelmes szeretet az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által irányított értelmi tevékenység is, vezérlője akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében, a szeretet irányzatába terelt értelmi működésünkben gyökeredzik

a szép iránt való szeretetünk, hiszen azon lényeket mondjuk szépeknek, melyeknek általunk megértett maguk nemében való tökéletességei tetszést, szeretetet váltanak ki önmaguk iránt lelkünkéből, mint Szent Tamás is röviden állítja: «Pulchra sunt, quae visa placent». Az Atyának és a Fiúnak a szépszeretetben a Szentlélekisten az örök vezérlője: «A Lélek átvizsgál mindent, még az Isten mélységes titkait is . . . így, amik Istenben vannak, senki sem tudja, hanem csak az Isten Lelke». 1. Kor. 2, 11. A szép, jó és igaz oly világos látása a Szentlélekben azon örök tevékenységben állandósítja és vezérli az Atya és a Fiú közös egy akaratát, hogy közös egy állaguk, [mint a szeretet melegét szétárasztó égő Alak, Triumforma, az összes mindenség örök Energiaforrása, magánténylegességű Napja állandósuljon, «mert az Isten szeretet». 1. János 4, 8.

A Szentlélek a «kigondoló Művésze» a szeretet összes műveinek és vezérlete ellenállhatatlan Isten belső és külső (a teremtett világ javára szolgáló) életében. Ime, az összekötő «Kapocs» az isteni választó, valamint elhatározó és végrehajtó akarattulajdonosok között: «az Atya és a Fiú örök Csókja, Ölelése, Kapcsolata, Egysége, az isteni akarat mértéke, Istennek a Szíve» a Szentlélek, aki számunkra, mint «Lumen cordium», szíveink, lelkeink formálója, hogy értelmes szeretetben Isten minél tökéletesebb hasonmásaivá legyünk. Általa árasztja ki Isten reánk boldogító jóságát, «mert sokan vannak a hivatalosak, de — a szeretet Szemüvegén keresztül, akinek egy elvesztett lélek is sok — kevesen a választottak». Máté 22, 14. «Könyörög érettünk kimondhatatlan fohászokkal.» Róm. 8, 26. Hogyan értsük ezt?

Tulajdonképpen az Atya és a Fiú szeretnek minket és Szentlelkük kigondolásai szerint részesítenek szeretetük jótéteményeiben. A Szentlélek tehát «kegyelemosztó Isten». 1. Kor. 12, 11., mert a műremeket a kigondoló Művésznek szoktuk elsősorban tulajdonítani, de vezérlete alatt elhatározója és végrehajtója kifelé, a teremtett világ javára utolsósorban a Fiúisten, mint az Atyaisten önmagára való reflexiójának örök származéka: «Mindenek oáltala lettek és nála nélkül semmi nem lett, ami lett». János 1, 3. (Érthető, miért második személyében lett emberré Isten?!). A háromszemélyű egy Isten művei kifelé közősek, együttes

Ez nagy szentség valóban.

a kifelé való „munkálkodásuk”, de érthető okokból az egyes műveket majd az egyik, majd a másik isteni személynek szoktuk leginkább tulajdonítani. Katekizmusunk szerint az Atya teremtette (a teremtés eszméjének megfogalmazója), a Fiú megváltotta (az Atya örök önmegismerésének örök származékaként az isteni akaratnak utolsósorban végrehajtója a Szentlélek vezérlete alatt) és a Szentlélek megszenteli a világot (a nekünk szánt jótétemény «kikönyörgője kimondhatatlan fohászokodásokkal»), holott mindez mindhármuk közös együttes műve. A Szentlélek által árasztja ki Isten reánk boldogító jóságát, mert sajátos értelmi működése nemcsak a világ teremtésére és fenntartására vezérli az Atya- és Fiúisten elhatározó és végrehajtó akaratát, hanem arra a szeretetre, amelyről Szent János evangélista 3. 16. írja: «Úgy szerette Isten e világot, hogy érte egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen». Az örök szeretet «Tűz»-ében világító bölcsesség forrása és normája minden igazi tudományunknak és művészetünknek (a szépszeretnek ki az örök Vezérlője?!) Egyházunk tanítói csalatkozhatatlansága is sajátos értelmi működésének földi vetülete. 1. Kor. 2. 10—13. stb. A helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján pedig formai oka megszentelésünknek: Lumen cordium. Ez a kegyelem, a malaszt, a gratia Aquinói Szent Tamás szerint, ami szeretetben az Atya és a Fiú minél tökéletesebb hasonmásaivá nevel. Mit meg nem tett ezen cél elérésére?!

Mily határtalan szeretetet gyujtott fel édes Megváltónk istenemberi Szívében! Mint Szent Gertrudnak is kinyilatkoztatta, az Úr kész lenne most is minden egyes lélekért külön-külön mindazt számtalanszor újra, meg újra átszenvedni, amit egykor földi életében elszenvedett az egész emberi nemért, ha ezzel üdvünkre lehetne. Mint márciusi számunkban is fejtegettem, ezen áldozatos, soha ki nem hülő szeretet ott lángolt az Úr Jézus istenemberi Szívében már az utolsó vacsora előtt is, de a mennyei Atya csupán azt engedte meg, hogy csak egyszer haljon meg érettünk vérontásos kínokkal teljes keresztalállal s máskor szenvedés nélkül megdicsőülten nyilvánítsa külsőképpen a szentmiseáldozatokban áldozatos szeretetét, hogy a szentmise helyett szívesebben áldozná fel magát újra meg újra érettünk a legkínosabb vérontásos keresztalállal. Mert Isten előtt kedvezőbb az engedelmesség, mint a vérontásos kínokkal teljes áldozatok, az édes Jézus mennyei Atyjának akarata szerint áldozza fel önmagát érettünk az utolsó vacsorán s rendeli a szentmiseáldozatot, meg a legszentebb Oltáriszentséget. Így lett az utolsó vacsora áldozata a kenyér és a bor külső színei alatt magja az első nagypénteki vérontásos keresztáldozatnak és a sok-sok szentmiseáldozatnak, hogy minket is a természetfölötti kegyelmi élet megbecsülésére, kellő értékelésére buzdítson, ennek érdekében a többi kegyelemszerző eszközök, főleg a gyakori, sőt mindennapi buzgó szentáldozások üdvös kihasználására serkentsen és segítsen s mindezek által szent tanításának minél tökéletesebb megvalósítóivá neveljen Isten dicsőségére, embertársaink földi s örök javára, végeredményben a magunk igazi üdvére; «mert mit használ az embernek, ha a világ minden kincsét megszerzi is, de halhatatlan lelkének kárát vallja». Máté 16. 26. Minden szentmise az Úr Jézus lelki keresztáldozata érettünk, a keresztáldozattal ugyanegy áldozat, mert ugyanazon egy megváltói szeretetnek kétféle módon való külső kifejezése a kétféle áldozat. Áldott legyen érte az Atya és a Fiú Szentlelke. Jézusunk édes Szíve, add, hogy szívünk a Tiedhez hasonló legyen. Legszenőbb Szűzanyánk, könyörögj érettünk!

Itt vázolt elgondolásomnak az a kiindulási pontja, hogy Isten nem kényszerűsből szeret minket, hiszen a vatikáni szent zsinat szerint szabad, azaz a teremtett világ javára szolgáló működésében mindennekefelett szabad. Szabad művei (a szépszeretet) a mások iránt való szeretet irányzatába terelt értelme örök működését feltételezik, valamint értelmi működésének a szeretet irányába való örök terelését az Atya és a Fiú közös egy akarata által: spiratio activa et passiva. Minthogy ugyanazon egy isteni személy (az Atyától és a Fiútól) «vett» örök adottságképpen sajátos értelmi működésének egyszersmind még saját akarati tevékenysége örök származékképpen is örökké változhatatlan tulajdonosa nem lehet — mily ellenmondóan ellentétes, egymást kizáró fogalmak ugyanazon egy alanyról — felismerhető a Szentlélekistent az Atyától és a Fiútól realiter megkülönböztető személyi viszony ellentéte, relationis oppositio. Az isteni személyek egymástól ugyanis tárgyilag (realiter) különböznek, azaz, más isteni személy az Atya, más a Fiú és más a Szentlélek és mégis a három személy csak egy Isten, mert közös egy lényegük van, de sajátos örök Módjaik (Modi substantiales) szerint működtetik közös egy értelmüket és akaratukat. Közös egy lényegüknél fogva a három isteni személy egyenlően tökéletes Isten, hiszen a személyi tulajdonság közvetlenül, de az egy lényeg mindhármuk közös egy tulajdona közvetve, az egymásban való kölcsönös bennfoglaltságnál fogva. Isten tehát három személyben: egymástól realiter különböző három önállóan létező és működési Módban ura egy állagának, egy lényegének. Isten hármas alak, Triumforma. «Hogy a személyekben is a tulajdonság, és a lényegben is az egység és a fölségben is imádtassék az egyenlőség.» (Praef.)

A háromszemélyű egy Isten, a legszentebb Szentháromság a legerköls-nevelőbb élő örök Példa. Megtanuljuk Tőle, hogy az értelmes szépszeretet az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által irányított értelmi tevékenység is, vezérlője elhatározó és végrehajtó akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében. A Szentlélek kegyelméből a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján a Szentek példája szerint mi is hasonló tökéletességre juthatunk a szentmiseáldozat által, a többi kegyelemszerző eszközök, főleg a gyakori méltó buzgó szentáldozások által elnyert kegyelmek segítségével. A XXXIV. budapesti Eucharisztikus Világkongresszus maradandó gyümölcseül ilyen úton kell kiérdemelnünk a nemzeti, szociális keresztény Nagymagyarországot. Szépszeretet Anyja, magyarok Nagyasszonya Szent István első apostoli királyunkkal együtt könyörögjetez érettünk, hogy az Istenember szépszeretetét utánozva a legtökéletesebb szociális társadalmat alkossuk. Ezt kérjük az eucharisztikus Úr Jézustól!

Juhász Béla s.-lelkész.

MEGSZÍVLELÉSÜL.

A vidéki Oltáregyesület tagjai mind a Központi Oltáregyesület tagjai is egyszersmind. Tehát elköltözés, vagy bármilyen akadályoztatás esetén (amikor valaki nem tud, sőt, ha nem akar, akkor is) egyenlő következményekkel (búcsúk elnyerése, kötelelességteljesítés stb.) vesz részt a Központi Oltáregyesület (Örökimádás-templom) életében. Tehát vidékről (főleg Pestkörnyékről) jövőeknek nem kell újra a Központban beiratkozniok, csak teljesítsék az oltáregyleti kötelesegeket, akár fiók oe.-ban, akár a Központban.

ÁLDÁSKÉRÉS.

A kongresszust úgy tekinthetjük, mint egy verőfényes szép tavaszi napon történt magvetést. Tündéri fény, boldogító melegség, hódoló imádás ragyogta be a szentségek «Szentségé»-nek ostyafátyolos titkát s ebben a «tavasz»-ban előhozta az Anyaszentegyház az isteni «Magvető» tanításmagvait és behintette a lelkekbe, kik az egész világról is, de főképp magyar hazánkból gyűltek egybe az Eucharisztianak adandó hódolatra és engesztelésre.

A tavaszi vetésre eső kell és meleg! A mi kongresszusi lelki vetésünkre is kegyelemeső kell és abban az Isten melegítő szent tüze. A talaj — a lelkeket értjük — oly sok esetben volt hirtelen tört ugar. Göröngyök, gazgyökerek és keménység veszélyeztetik a vetést. Csak úgy lesz belőle valami, ha sok nedvessége lesz. Az Úr kegyelme az embert az isteni természet részesévé teszi. Az Isten életébe kapcsolja be. Így lesz bőségesebb az élete! Ez folyton szükséges nekünk, mert folyton fogy a lelki életenergiánk. A földi élet perzsel, hajszol, fáraszt, kimerít, elhasznál. Az Úrnál kell keresnünk a pótlást! Őt kell vennünk naponta, vagy legalább is gyakran. Így a «Forrás»-hoz ültetett fák leszünk! Az elvetett magvak nedvdús talajban tenyészhetnek. De imádkoznunk is kell az imaóráink alatt, hogy felülről is hulljon a segítő kegyelmek áldott, meleg esője. Az Isten Szentlelke lebegjen a vizek fölött és melegítsen, fújjon, hívjon elő minden életet!

A mi imánk — ilyen természetfeletti szándékokra — igazán fenségesen szép! Ha a lelkünk igazi szférájában lehet, ha az embernek azt az állapotát keresi, mely őt igazán emberré, vagy mondjuk csak ki bátran: Isten elgondolása szerinti emberré teszi! Kegyelmes lelkek, akármilyen rangtalan emberré vagytok is földi vonatkozásban, de ékességes csodái vagytok az Úrnak, de rangos polgárai az Isten országának. Emeljétek föl «szavatokat» testvéreitekért! Gondoljatok az elhintett drága magvakra, melyek «életet» jelentenek! Óhajtsátok az igazi élet erejét, békés boldogságát az ébredő lelkeknek, kiket homlokon csókol a «Szeretet kötelékének» áldott ölelése! Kiáltatok az Úrhoz és ne szünjete meg könyörögni Hozzá: Uram, a magvetésből fakadjon új élet, az eucharisztikus Jézus országának bőséges élete. Amen.

VATELJES • BÜCSÚK

Az Oltáregyesület tagjai júniusban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 2-án, 3-án, 16-án és a rákövetkező napok bármelyikén, egészen 23-áig bezárólag, 24-én, 29-én, az imádási óra, a közös ájtatosság napján és egy tetszésszerinti napon.

* * *

Az oltáregyesületi ajándékok (templomi ruhák és szerek) szétküldését június 15-én kezdjük meg. Természetesen csak az 1937 december 30-ig beérkezett kérvények nyernek eredményes elintéztést. (Az elkésették csak ha marad valami!) Új kérvényt 1939 decemberében fogadhatunk csak el!

MINDENNAPI KENYERÜNKET.

«Kenyér-lesők» a címe annak a képnek, amely minden bizonnyal minden szemlélőre nagy hatással volna, szegényre és gazdagra egyaránt, arra is, aki vágyakozva «lesi» a gazdag asztaláról lehulló morzsákat, arra is, aki dőzsöl, aki pazarol akkor, amikor látja, hogy annak a másiknak még egy darab száraz kenyérrre sem jut!

Mit ábrázol ez a kép?

Kopottruhájú édesanya, fakóarcú sovány asszony áll egy kirakat előtt, mely ízlésesen van összeállítva a legkülönbélebb élelmiszerekből; előtte van alig hatéves gyermeke, aki piszkos kezecskéit a kirakat ablakának támasztja, arcát nekinyomja a kirakatnak, s úgy néz sóvárgó tekintettel az édességek, a nyalánkságok felé! Gyermekek. Édességet kíván — nem tudja, nem érti: mi az a kenyérgond! Az édesanya könnyes szeme egy darab szépensült barna kenyéren pihen —, hogy mit gondol? — nem nehéz kitalálni: még ma nem ettem — ó de jó volna egy darabka belőle!

Vajjon eszébe jut-e az ilyen «kenyér-leső»-nek a Miatyánk kérése: Mindennapi kenyерünket adjad nekünk naponta! (Lk. 11, 3.) Eszébe jut-e az éhezőknek az, hogy Istentől kérjék a mindennapi kenyert, amit talán embertársaik keményszívűen megtagadnak tőlük — kérnek-e ezek a szegények az eucharisztikus Jézustól naponta Kenyert?...

Aki eucharisztikus Kenyérrel él, az nem zúgolódik, az tud túrni, az természetfeletti szemmel nézi az eseményeket: a kenyértelenséget is, mások bűnét, gonoszságát is! Az tudja, hogy ez a Kenyér a mindennapi Kenyér, az tudja, hogy ezt kell kérni, ha nem akarunk «elpusztulni», ha nem akarunk éhenveszni!

A Vörös Oroszországban nagy «jólét»-hez juttatták a szegény népet: nem kenyert eszik a nép, hanem... — nem is kalácsot! — hanem... borzalom!... elhúnyt hozzátartozóik hulláját élik fel a csontváz-sovány «emberek», akiket néhány óra, vagy talán néhány nap múlva azok fognak «elfogyasztani», akik tovább bírják!

«Húst» esznek — pedig csak kenyert szeretnének enni — mindennap egy darabka kenyert, mindennap egy darab barna, vagy akár fekete kenyert, —

szeretnék venni naponta, vagy gyakran azt a fehér Kenyert, Mely erőt ad a harcokhoz, Mely kitartást kölcsönöz a küzdelmekben elgyengült testnek és léleknek — szeretnék «enni» az Eucharisziát, szeretnék «enni» az eucharisztikus Úr Jézus «húsát»! — ettől nem borzadnának meg, mert ezt Ő maga, az Istenember mondta: Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem!

Nem vagyont kérnek, nem fényűzést, kényelmet kívánnak, nem ez után sóvárognak, nem — hanem Kenyeret kérnek, mindennap egy darab kenyeret, naponta a mindennapi kenyeret!

Nekünk talán megvan a mindennapi kenyerünk, a barna, vagy félbarna — de eszünk-e fehér eucharisztikus Kenyeret, imádkozunk-e naponta ezért is? Gondolunk-e Erre, amikor a «mindennapi kenyeret» kérjük?! . . .

De boldogok lennének azok, akiknek nincs Eucharisziájuk, akik zárt templomajtók mögött legföljebb lerombolt oltárt találhatnak, de nem Eucharisziát, de boldogok lennének, ha a mi helyünkben lehetnének és vehetnék az Eucharisziát, ha ehetnék az eucharisztikus fehér Kenyeret!

Ha a szentségi fehér Asztalnál lakomázunk, gondoljunk azokra, akik nem tudnak örülni, mert ajkukra fagyott a mosoly, mert ellopták asztalukról a barna kenyeret, gondoljunk azokra, akik sírnak, mert kiűzték templomukból Krisztust, mert el akarják lopni szívéből a vágyat Krisztus után, mert el akarják némitani imádságos ajkukat, mely évszázadokon és évezredekben Istent dicsérte, az Eucharisztia fölséges himnuszát zengte — gondoljunk rájuk testvéri szeretettel, s kérjük szívünk Vendégétől számukra azt a kegyelmet, hogy ne imádkozzák hiába a Miatyánk e kérését:

Mindennapi kenyerünket adjad nekünk naponta!

Miklósi László.

A kórházi triduumok gyönyörű beszámolóiból a következő kettős számunkban nyújtunk szemelvényeket.

Július—augusztusi kettős számunkban írunk az oltáregyesületi kiállítás két újdonságáról, a hurkolásos cingulumról és a miniatúr tanyai oltárról is.

A veszprémi oltáregyesületi napon alakulnak meg az oe-val kapcsolatban a Boldog Gizella körök!

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy h a v o n t a: egy órát (lehet két részben is!) töltsön a legméltóságosabb Oltáriszentség imádságában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kiállításunk. Április legnagyobb eseménye az oltáregyesületi kiállítás volt. Mérheterlen munkával készült el. Rengeteg áldozat anyagiakban és munkaerőben. De volt is annyi minden együtt, amennyit még sohasem láttak az Oltáregyesület legrégebb tagjai sem. Ha a körülmények és idő engedik — betakarhattuk volna vele nemcsak a kiállítás termeit, hanem az egész házat és a templom belsejét is. Belépőre különösen vonzóan és felemelően hatott az *Olcsvay Géza* tervei alapján készült szent edények elhelyezése. Középen a szárnyas oltár illúzióját keltő beállításban a kongresszusi nagy szentségtartó, mögötte sötétkék alapon a kongresszusi jelmondat arany transzparense. Tőle jobbra-balra a Szent István jubileumát jelző szent edényekből kirakott kettős kereszt. De lássuk a kiállításunkat a sájtó szemüvegén keresztül is!

A *«Nemzeti Ujság»* a kiállítás megnyitásáról a következőket írta:

A Hercegrímás a Kormányzó feleségének jelenlétében nyitotta meg az Oltáregyesület kiállítását.

A Központi Oltáregyesület minden esztendőben kiállítást rendez azokból a templomfelszerelési tárgyakkól, amelyeket tagjai a vidéki szegény templomok részére részben készítenek, részben adományoznak. Ez évben a közlegő Eucharisztikus Kongresszusra való tekintettel a szokottnál is nagyobb szabású volt az előkészület, mert jelentős részben itt készültek a kongresszus tömeges áldoztatásaihoz szükséges egyházi felszerelések. Ezeknek kiállítását, amely több mint 5000 egyházi felszerelési tárgyat ölel fel, 14-én délután 4 órakor nyitotta meg ünnepélyesen

dr. Serédi Jusztinián bíboros-hercegrímás. A megnyitási ünnepélyen megjelent vitéz nagybányai *Horthy Miklósné*, *Gabriella* főhercegné, *dr. Rott Nándor* veszprémi megyéspüspök, *Esterházy Mary* grófnő elnöknő vezetésével az Oltáregyesület tagjai, köztük az arisztokrata hölgyek nagyszáma, igen sokan a fővárosi lelkeskedő és szerzetespapság tagjai közül és az apácarendek képviselői. Többek között megjelentek: *gróf Esterházy Mórincé*, *gróf Zichy Rafaelné*, *gróf Apponyi Albertné*, *herceg Metternich Sándorné*, *gróf Wenckheim Frigyesné*, *gróf Zichy Gabriella*, *báró Skerlecz Cara*, *Szegedy-Maszák Aladárné*, *báró Orosdy Fülöpné*, *Bornemisza Gézané*, *Tabody Ida*, *báró Jeszenák Istvánné*, *Zsembery István*, *Mihalovics Zsigmond*, *Bednárz Róbert*, *Töttössy Miklós*, *Tiefenthaler József*.

A kiállítás az oltáregyesületi ház három nagy termében és folyosóin van elhelyezve. Változatos és szín pompás képet mutat az ötvösművészet remekeivel, az egyházi ruhák változatos színeinek különféle hímzéseivel és a liturgia igen sok művészi felszerelésével. A kiállítás megnyitása a díszteremben volt, ahol a bíboros-hercegrímást, aki *Bartmann Miklós* pápai kamarás, hercegrímási titkár és *Esty Miklós* világi pápai kamarás kíséretében érkezett, *dr. Mészáros János* érseki helytartó üdvözölte és az Oltáregyesület történetének rövid összefoglalása után kiemelte a mostani kiállítás jelentőségét, amely másfél év munkájával elsősorban az *Eucharisztikus Kongresszust*, azután pedig a magyarországi szegény templomok célját szolgálja. Külön rámutatott azokra a nagyobb értékű adományokra, amelyek a kiállítás díszét alkotják. Ezek között van a díszes sárközi hímzésű

kazula, amelyet az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával a Szentatyának ajánlanak fel, a kormányzó felesége által sajátkezűleg himzett remekművű miseruha és az a hatalmas szentségtartó, amelyet majd a kongresszus ünnepségein használnak és amelynek anyagértéke 40.000 pengő. Az érseki helytartó részletesen felsorolta azokat az intézményeket és egyéneket, akik adományaikkal lehetővé tették, hogy több mint 400 templom kapjon egyházi felszereléseket és a kongresszusra 114 helyre 740 oltárnak juttassanak felszereléseket, amelyeket a kongresszus után ugyancsak szegény templomok között fognak kiosztani. Kiemelte a kiállítás egyik kedves mozzanatát, az erénygyakorlatok búzaszemes zacskóit, amelyek a lelki előkészülést szolgálják a kis gyermekek részéről és több mint 22 millió erénygyakorlatról számolnak be.

Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás válasszában kiemelte, hogy országsszerte általános a megmozdulás az Eucharisztikus Kongresszus jegyében. Természetes, hogy ebben előljárnak azok, akik életük jórészt az Eucharisztia szolgálatának szentelik. A legnagyobb örömmel tölti el a jelentésnek az a része, amely az előkészületi jócselekedetokről és erénygyakorlatokról szól és hogy az Oltár-egyesület hölgyei ebben a szentévből kettős erővel dolgoztak. Külön köszönetet mond vitéz nagybányai Horthy Miklósnénak példaadó munkásságáért. Gabriella főhercegasszonynak, Rott Nándor veszprémi püspöknek és mindazoknak, akik lehetővé tették ennek a kiállításnak sikerét. A bíboros-hercegprímás ezután felöltötte az egyházi ruhákat és a papság segédkezésével megáldotta a különféle egyházi felszereléseket, amelyek a kiállítás anyagát alkotják.

Az egyházi szertartás után a bíboros-hercegprímás Mátrai Gyula pápai káplán kíséretében elhagyta a kiállítás helyiségét, amelynek termeit a kormányzó felesége és a megjelent előkelőségek ezután részletesen megtekintették.

Érdekes volna mindent külön is leírni, de helyszűke miatt most csak egyikét különlegességét említjük meg ideai kiállításunknak. Nagyon szépek voltak azok a fehér miseruhák (100 drb egyforma!), melyeknek anyagát a magyar irlalmasrend adományozta és amelyekbe az Oltár-egyesület a kongresszusi jelvényt hímeztette, hátul díszbetétnek piros, világoskék és zöld alapon. Igen kedves és ízléses volt a Hősök-terére szánt 300 drb lila-fehér selyem stólának csavaros elhelyezése a fehérenműek sokaságát tartó ablakmélyedések előtt. A bűnbánat és tiszta lelkület ragyogtak ki színfodraiból a látogatók felé.

A kiállított tárgyak nagyobb része a válasszus 740 oltárának felszerelésére kölcsönződik ki előbb s csak a kongresszus után, már rendbehozva, megy ki állandó rendeltetési helyére, a szegény templomokba. Hogy mi, hová, a július—augusztusi összevont számban fogjuk közölni.

Oltárköszentelés is volt nálunk két ízben is. Először *Meszlényi L. Zoltán* esztergomi segédpüspök szentelt 60 drb-ot, azután pedig *Mészáros János dr.* prelátus, érseki ált. helytartó, *Krywald Ottó* prelátus, érseki főbiztos, *Pataky Arnold dr.* prelátus, egyetemi tanár és *Tower Vilmos* prelátus, ny. táb. főesperes szenteltek fel 214 drb hordozható oltárt. A hosszú (4 óras), de lélekemelő szertartások alatt az Örökimádás papjai és a «Fáy András» reál-gimnázium növendékei segédkeztek. Ilyen-sem lesz többé az oltár-egyesületi házból!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.